

La folie, avec amour electrosexual

„Die Liebe ist die Grösste Kraft.”
(Laibach)

Holtbiztos, hogy már a cím is hibás.

A Google-fordító szerint így oké, és persze száz százalék a hihetősége, hogy nem az.

Nem, nem tudok franciául.

Semennyit.

Németül valaha tudtam.

Nyolcadik után úgy döntöttem, elfelejtem.

Delete.

El akartam felejteni, ronda emlékcsozor fűz megtanulásához.

Ez olyannyira sikerült, hogy mikor sok év után valóban szükségem lett volna rá, nem sikerült összeütnöm két épkézláb mondatot.

Már nagyon bánom.

Elvégre ez a nyelv részben az örökségem.

Angolul meg sosem tanultam meg.

Lingvisztikai antitalentum az elektrostatikus, fagyálló, kémiaiag sokszor átmosott-suvickolt szürkeállományom, csúcscsámítógépek által örök-re bonyolult kapcsolatrendszerben egzisztáló új, magam választotta létformában lubickolva.

Ma már azt sajnálom, hogy nem némultam meg már egészen kiskoromban.

Lett volna miért.

Már amennyiben egyáltalán valós a gyermekkorom, a pubertáskorom, estébé, és nem beépített emlékszűzálék.

Hipotetikusan fogadjuk el reál-tényfilmnek.

Ezekre az egykori fragmentumaimra ma már teljesen idegen, inverz, energiatakarékosan izzó gömbvillám-infókként tekintek.

Most kacsintok.
Hisz csak a suhanó levegőrétegek látják.
Suhanni.
Az megmaradt.
A kacsintás lehetősége.
A mosolyé rég lerohadt.
Nem, nem a botox miatt, hi-tech csúcstechnológia a létem.
Az ember ne akarjon túl sokat.
Humanoid drón.
Az lennék.
Amely (aki?), ha kell, távoli célpontok fölött röpdül, kémkedik, bombáztat, miegyéb.
Ha nem kell, a lakásában rohad, hülyére cigarettázva és kávézva magát, esetleg néha leszalad egy-két sörért, némi vegyszerrel feldúsítva.
És rád gondol.
Teljesen értelmetlenül.
Te.
Katódcsöves psziborg-sárkány, posztmodern virtuál-malacok közt fuldokolva.
Még a pikkelyeid is szintetikus pszichodermák, műtüzet okádsz.
Elavult, de még használható, bevethető modell.
Mégis te, nem száz másik.
Tökkelütött, fölösleges, bávatag ábrándok ezek.
Arról, amiről-akiről teljességgel reménytelen ábrándoznom.
Ami nem adatott meg, az nem adatott meg.
Céltalan, képtelen és reménytelen marhaság.
Avítt, folyadékkristályos remények.
Digitális küszöbátlépésemig.
Szent szar, micsoda rég értelmét veszített, kiüresedett közhely.
Egyedül ez jutott.
Vagy esetleg, ha kikapcsolnak, lekapcsolnak, leszázalékolnak és kivonnak a forgalomból.
Vagy átpasszolnak egy még nyomorúságosabb országnak.
Mert nekik még hasznukra lehetek.
Közben már rég nevem sincs, talán nemem se, úgy lehet, még viszonylagos humán személyiségem sem.
Amúgy mellékesen, önként vállaltam mindezt.
Ki akartam lépni abból, mindabból, ami voltam.
Mert fájt.
Részben sikerül is.

Eme fémízű metamorfózis.

Részben.

Ha álmodom, őexcellenciáját észlelem, jóleső otthonosságérzettel, né-
tán a központi számítógép, esetleg az irányítóközpont beleit.

Most, ha zömmel teljesen üresnek érzem magam, tudom, hogy ezt
kaptam cserébe.

A fájdalomért.

Persze sokféle fájdalom van.

Akad olyan is, amely kivédhetetlen, mi több, szükséges, netán még
hasznos is.

Ha már az utolsó szenzorom, vagy a legkisebb, tovább nem bontha-
tó részegységem is zörömböl, kattog, pislog, lefagy bennem, feltárászom
azt, akit kell.

Kínai a szivar.

Ha kínainak hívom, megsértődik.

Ő sanghaji, már Sanghajban született.

Mellesleg egy marginális etnikai kisebbség tagja.

Annyira marginális, hogy ott már minden jogot megadnak nekik, hisz
nem sok vizet zavarnak.

Akik mellesleg többen vannak, mint Szerbia és Magyarország lakos-
sága együttléve.

Arrafelé mások az arányok.

Szóval kattogó, zörömbölő, programfrissítés után epedő, követelődzőn
emohiányos ál-James Bondként bevágódok az álkínai egyik szeparált bu-
doárjába.

Költséges szórakozás, de nem tehetek mást.

Megkötöz.

Mesterien bánik a csomózással, pillanatok alatt old, teker és újrakötöz
más-más módon, faarccal.

Arra kérem, ma pofozással kezdje.

Miután ruháimat leszaggatta, kifeszít, és különösen nagy fájdalmat
okozó gumikorbáccsal hancúrozik modifikált humanoid-testemen.

Olyan a testfelépítemem, mint egy balett-táncosé.

Mértéktartó izmokat hizlaltak mesterségesen egykori anorexiás tes-
temen.

Igaz, hogy elektródák, diódák, egyéb szerkentyűk, pl. félfolyékony ér-
zékelők, mikrochipek sora stb. stb. lóg ki némileg belőlem, de őt ez hide-
gen hagyja.

Bármilyen hidegen hagyja.

Profí.

Ebből él.
Csak kikötözve üt.
Korbácsütések forró zuhataga.
És a fájdalom.
Illetve annak romjai, valamiféle álfájdalom.
De legalább tudom, hogy érzek.
Bármit.
És míg izzadva nyöszörgök, üvöltök, különös gondolataim támadnak.
Talán perverzek.
Negyvenöt percig azt hiszem, ember vagyok.
Valamiféle, bármiféle.
Olyan, aki érez.
Aki szeret.
Sok videoklipet szoktam nézni a fájlmegosztón.
Hogy tudjam, mi a természetes, natúr, és mi nem.
Mi az adekvát.
A megfelelő és üdvözítő.
Nem, nem tudom elfelejteni.
Van valaki valahol elképesztően távol, kétutcányira.
Valaki.
Valaki, akiért talán térden állva ordítanék a jeges zivatarban, a betonon térdelve.
Valaki, aki miatt újra és újra megnézem azt a klipet, ahol számomra szinte semmi különös nem történik, csak ez.
Micsoda ökörség.
Másik klip.
Ezt szeretem a tengernyi közül, a már említetten kívül, a legjobban.
Ezt is sikerrel magamba integráltam.
Hideglelősen csúcs ez az érzés.
Ketten haladnak éjnek évadján a teljesen kihalt, stúdióban összeeszkábált műutcákon.
Vágás.
Együtt söröznek másokkal, barátokkal, álbarátokkal.
Gondosan kibetonozott folyóparton sétálnak.
A nadrágtartós, bakancsos szivar, aki akár én is lehetnék, én is lehettem volna, megállás nélkül franciául szövegel.
Időről időre megjegyzi: La folie.
Többször előforduló, kimerevített kép.
A francia, nadrágtartós, bakancsos fiú kimerevített képe az éjsötét tejszerű ködében pislákoló stúdiólámpa fényében, amint úgy tiszteleg, mint ahogy én tenném, én tettem volna valaha.

Arca makulátlanul, földöntúlian tiszta, mégis átsüt rajta a fájdalom és a fokozhatatlan boldogság hevülete.

Érdekes kombináció.

Valami végtelen gyengédség és szomorúság árad az egész képkockából. Talán ezek valós érzelmek.

Esetleg azok imitációi.

Szokrál-elektroszexuál eksztázis.

Akár helyet is cserélhetnék a számítógép kétdimenziós, talán átjárható túlpartján.

Az sem számít, hogy mindez már régmúlt.

Teljességgel régmúlt.

Ám ez az eksztatikus arc...

Nehezen feledhető.

Ezt az egészet nem egészen értem.

Magamba, egykori önmagamba vagyok szerelmes, vagy valaki másba?

Esetleg abba, aki kétutcányira lakik tőlem, és mégsem látogathatom meg, nonszensz, abba, akinek még a titkosított telefonszámát is birtoklom, de céltalan és reménytelen felhívni, s tulajdonképp nem is tudom, mit is mondhatnék neki.

A sima verbálkommunikáció rég csordultig kiürült.

Annak sírnék térden állva a jeges esőben, a betonon térdelve?

Vagy annak, aki én is lehettem volna?

Talán az is voltam.

Vagy egyáltalán, bárki is kiprovokálhat belőlem efféle kiüresedett gesztust?

Mi ez az egész?

Rólam rég leszakadt, rég önállósult, ártalmatlan, soha fel nem nőő szubszemélyek önszabotáló szórakozása?

Több klipet jobb, ha nem is emlétek.

Üres a tudatom, de a fájdalmat, bizonyos fájdalmat, fájdalomtömböket még érzékelek.

Talán ez bennem az egyetlen valóban emberi létpaszta, amit még ki lehet belőlem préselni, ami még valóban én lehetnék, valóban én.

Az, akit hátra akartam hagyni.

Jórészt sikerrel.

Fogalmam sincs, hol kezdődök és hol mosódom össze mások pszichotrip programjaival, mások húsával, műanyag zacskókban tárolt süket szenedélykitöréseivel.

A műkínai szobája borvörös bőrral borított, kiálló, kihegyezett dísz-, szűrő-, metélő-, darabolóeszközökkel...

Akár az emberi bőr kinagyított pórusaival.
Banális glamour.
Legalább annyira személytelen, mint én meg az, aki ütleget.
Azt akarom, hogy fájjon.
Hogy nagyon fájjon.
Muszáj.
Különben képtelen lennék normál humán drónként működni.
Ha sírok és ordítok, nem vagyok totál steril és üres, mint bárki és bármi, akihez szerencsém volt valaha is.
Talán maradt bennem valami ember-granulátum.
Pedig éppen attól akartam volna megszabadulni.
Szimplán kilépni.
Teljességgel kitépni, lehántani magamról, kiirtani, mint valamit, ami már rég lejárt szavatosságú, némileg toxikus, és csak akadályoz.
A komplett üresség nevű pszichokaloda azonban idővel valami egészen mássá modifikálódott.
Biosóvárgássá.
„La folie, avec amour electrosexual”, hajtogatom magamban, mint akit fölhúztak.
Még akkor is, ha senki és semmi sem méltó ezekre a szavakra.
Magam sem, más pedig végképp nem, az végképp, akit sohasem hívhatok fel.
Mélységesen értelmetlen.
Nem is tudnék neki mit kinyögni.
Jó így.
A reciklált, felturbózott, távvezérlésű és érintőképernyős, jól szocializált humanoid-pszichodermámban aszeptikus és ultrakemény, időnként félkocsonyás szupravezetőkkkel, diszkrét nanochipekkel, miniatűr, helyes kamerákkal hancúrozom ebben a repedt pszeudomagányban, mint egy kizárólag Flac-formátumban funkcionáló, műnyálgás Uroborosz.
A többi csapzottan lihegő küszöblénnel.
Hát igen, őket szabad szeretni.
Legyen az egy rég lestrapált, portól fuldokló, mechanikus pianínó az eszméletlen távolmúltból.
Igen, ez a helyes irány.
A fájdalom hasítékai csak apró android magánszeszélyek.
A programozóim ismernek, tudták, meddig mehetnek el.
A fájdalmat, a szórványos rettegést, azt nem vették el tőlem.
Egy újratölthető, spéci ceruzaelem a komplex gépezetben.
Hogy olajozottan működjön.

Talán azt az agyonrágott és gyakran felbőfögött terminust használják rám, a szeszélyeimre vonatkoztatva: dehidrált, kopott vákuum-szerelem.

Ki tudja.

Igen, talán szabatosan fogalmaztam.

Egy irdatlan, nagyjából ember-formájú drónpótló, félelemből és csillagporból ötvözve, láthatatlanná és detektálhatatlanná festett-fényezett magány-bevonattal.

Legyünk racionálisak.

Amíg fájdalmat érzek, szeretni is tudok.

Teljességgel céltalanul.

Az, aki kétutcányira lakik tőlem, hiába psziborg-sárkány, gondosan formatervezett pikkelyekkel, nos... annak a katódperszónának minden bizsonnyal sosem lépem át a küszöbét.

S ha történetesen át is léphetném, minden bizsonnyal meddő szócséplés lenne a vége, miután mindketten rácsatlakoztunk arra, amiből jobb ki lépni, semmi egyéb.

Legyünk racionálisak.

Egy többfunkciós kirakatbábu-angyal azonban sok mindenre kapható.

Akad belőlük tonnaszám, ebben a kirakatvárosban is, ahol semmi sem az, aminek látszik, még saját ellentéte sem.

Kiválasztok egyet, szinte bármelyiket, hisz sorozatgyártottak, sorozatgyártott emócióprogramokkal.

Igen, ő lenne az.

Nem, nem a képernyő, a kirakatüveg mögött.

Valaki, aki azt hadarja gépiesen:

Te. Jó vagy.

Én. Szeretlek.

Rohadtul banális.

Ahogy bármely sorozatgyártott érzelem.

Némileg giccsbehajló és sztereotip.

Mint talán minden érzelemnyaláb.

Ezt maga is tudja, de nem zavarja túlzottan.

Míg az álkínai üt, el is hiszem.

Több ennél pedig már lejárt szavatosságú, kiselejtezett programharc.

Igen, ő lenne az.

Egy messzi, elektroszexuális, vegyszeres pótmennyország biomezőlakója.

Zuhanunk, amint megcsókol és átölel hibiszkuszillatúra illatosítva (hogyan is nézhet ki egy hibiszkusz?), hisz valahol ő is él.

Ó, a kirakatbábu-angyal.

Akit lehet... és talán egyedül vele van némi értelme interakcióba lépni.
Akit lehet.
Szent szar... szeretni.
Közhelyszerűen, giccses, teátrális szirupossággal szeretni.
Boldogtalanságfüggően és brutálszokrálisan.
Aki kiszúrja hi-tech szemeim, de cserébe távoli, futurisztikus perspektívákat nyit meg előttem.
Gondosan adagolt érzéskapszulák, feljavítható teljesítménnyel.
A villogó szemű, jovialis mosolyú pótlény, pótvágyakkal, póttöromökkel és pótfájdalmakkal.
Mint egy infantilizmusba fagyott, sosem szomjúhozó monstrumgyerek egy kezébe nyomott, végtelen karácsonyi csillagszóróval.
Már semmiben sem vagyok biztos.
Ha egyáltalán beszélhetünk még énről.
La folie.
Totál céltalan és kontraeffektív létmorzsák az aszfaltra szórva.
Talán valakinek valamire még jók lesznek, újrahasznosítva.
Belépek a kirakat, a tükör, a képernyő mögé.
A kirakatangyal kiszúrja a szemem, és a mellkasába ömleszt.
Maradékatalanul és mohó, moccanatlan átszellemültséggel, egészen az analóg, csipogó bio-tech szíve mély, egyszerre villogó és éjsötét, ismeretlen katlanai legmélyéig.
Talán ez lenne az, amit annyira szomjúhoztam.
Elképesztően közhelyszerű, de valós, környezetbarát, és, igen, talán szerethető.
Átszellemült, fémhúsú, zoomorf arccal.
Ismeretlen, kietlenül otthonos eroto-azbesztűjékon.
Műsikolyba hajlón és felszabadultan, kéjbe fulladó üvöltéssel.
Benne, netán külső, natúrderma felületén elnyomva a csikkem.
Suhanni.
Suhanni humanoid drónként a multiverzum nyálkás szubsztanciájában.
Silicon postindustrial love.
Édes a fájdalom.
Míg érzem, létezem.